

XV.

Влиза Кона преблѣднѣла

Кона, Каква мърсотия! Тешки нищо да не бѣхъ чула!

Калчо. Жена, азъ трѣбва да ти кажа всичко...

Кона. А, има още!

Калчо. Има... Има!

Мълчание.

XVI.

Влиза лѣкаря, а следъ него трима ловджии съ формата си.

Лѣкаря. (Като изтърся отъ книга убита змия) Ето змията!

Калчо. (Скача, забравилъ всичко). Сжщата... сжщата змия!

Лѣкаря. Ето, твоитѣ другари ми я донесоха.

Калчо. (Съ вторачени очи). Сжщата... Ахъ, пепелянка!

Лѣкаря. Дѣртъ смокъ!

Ловджиитѣ се смѣятъ.

Калчо. Ама истина ли?

Лѣкаря. Никаква пепелянка! И напраздни страхове отъ смъртъ!

Калчо (Възрадвавъ). Не е отровна и нѣма да умра!.. (Кръсти се). Господи, благодаря ти!

Лѣкаря. Знамъ, че такива като тебе сж мнителни — та повикахъ и приятелитѣ ти.

Първия ловджия. Щомъ я убихме, ние се върнахме да я прегледа доктора и да те утѣшимъ.